

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 522/2016

11.05.2016. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.В., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Н.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К бр.204/14 од 10.12.2015. године и Вишег суда у Чачку Кж бр.24/16 од 14.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 11. маја 2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В. – адвоката Н.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К бр.204/14 од 10.12.2015. године и Вишег суда у Чачку Кж бр.24/16 од 14.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици К бр.204/14 од 10.12.2015. године, окривљени М.В. оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци. Истовремено је одређено да ће се казна затвора на коју је окривљени осуђен извршити тако што ће окривљени исту издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, а које просторије не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те да уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да оштећеном Р.В. плати на име трошкова кривичног поступка износ од 73.105,00 динара, као и да на име трошкова кривичног поступка у корист буџетских средстава суда плати износ од 19.480,00 динара, а на име паушала износ од 10.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудне наплате.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж бр.24/16 од 14.03.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.В., а пресуда Основног суда у Ивањици К бр.204/14 од 10.12.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.В. – адвокат Н.М., због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), не наводећи о којој се повреди конкретно ради, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 487. ЗКП, Врховни касациони суд је оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члан 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног М.В., као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, истиче повреду кривичног закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), међутим не конкретизује у чему се ова повреда састоји, док суштински, у образложењу захтева, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену изведених доказа, истицањем да у току поступка није доказано да је окривљени извршио предметно кривично дело, да је правноснажна пресуда заснована искључиво на исказу оштећеног Р.В. који са окривљеним већ годинама није у добрим односима, а који је управо због тога и пријавио окривљеног као учиниоца предметног кривичног дела, иако је критичном приликом тешку телесну повреду задобио на тај начин што је због прекомерног узимања алкохола пао на макадамски пут и на тај начин се повредио.

Из изнетих навода, дакле, произилази да се нижестепене пресуде суштински побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, а што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Имајући у виду да је у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено, док се суштински указује на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног одбацио као недозвољен, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.